

V I Lenin

Rapport från Allryska centrala exekutivkommittén (VTsIK) och folkkommisariernas råd på 7:e allryska Sovjetkongressen den 5 december 1919

(*Applåder, kongressdelegaterna reser sig från sina platser och hälsar Lenin.*)

Kamrater! Jag skall för er avge en politisk rapport, som enligt presidiets beslut förenar VTsIK:s rapport med rapporten från folkkommisariernas råd. Jag hoppas att ni inte väntar er att jag skall räkna upp de lagar och administrativa åtgärder, som vi har genomfört under verksamhetsåret. Utan tvivel har ni genom tidningarna hållit er underrättade om dem. Dessutom har nästan alla våra kommissariat gett ut små broschyrer, som delas ut till alla kongressdelegater och som noterar det viktigaste varje kommissariat gjort under verksamhetsperioden. Jag skulle vilja göra er uppmärksamma på några sammanfattande resultat, som enligt min mening kan härledas ur vad vi upplevt och som kan tjäna som nyttiga anvisningar och grundvalar för det arbete som alla kamrater delegater nu kommer att bli sysselsatta med lokalt.

När man talar om vår verksamhets politiska resultat och dess politiska lärdomar kommer självfallet framför allt sovjetrepublikens internationella läge i förgrunden. Såväl före som under Oktoberrevolutionen har vi ständigt sagt att vi betraktar oss och kan betrakta oss enbart som en av avdelningarna i proletariats internationella armé och därtill en avdelning som inte alls ryckt fram efter måttet av sin utveckling och sin skolning, utan på grund av Rysslands extraordinära betingelser, och att därför den socialistiska revolutionens seger kan anses som slutgiltig först när den blir en seger för proletariats i åtminstone några framskridna länder. Och just i det avseendet har vi haft de största svårigheterna att genomgå.

Vår satsning, om man kan uttrycka det så, på en internationell revolution har hävdats på alla sätt, om man ser till det stora hela. Men när det gäller snabbheten i utvecklingen har vi upplevt en synnerligen svår tid, vi har fått erfara att revolutionens utveckling i mer framskridna länder visat sig gå mycket långsammare och vara mycket svårare och mycket mer komplicerad. Detta kan inte förvåna oss, ty i ett land som Ryssland var det naturligtvis mycket lättare att påbörja den socialistiska revolutionen än i de framskridna länderna. Men denna långsammare, mer komplicerade och mer sicksackbetonade utveckling av den socialistiska revolutionen i Västeuropa har berett oss de mest otroliga svårigheter. Och man frågar sig först och främst hur det kunnat ske ett sådant under som att sovjetmakten hållit sig kvar i två år i det efterblivna, ruinerade och krigströtta landet trots den hårdnackade kamp som fördes först av den tyska imperialismen, som då ansågs som allsmäktig, och därefter ententens imperialism, som för ett år sedan betvingade Tyskland, inte visste av några rivaler och härskade över världens alla länder utan undantag. Ser man bara till styrkeförhållandet, jämför man de militära styrkorna, så är det verkligen ett under, eftersom ententen har varit och förblir omätligt starkare än vi. Och trots detta utmärks verksamhetsåret främst av att vi vunnit en gigantisk seger, en så stor seger att det nog inte är någon överdrift att säga att vi *redan har de största svårigheterna bakom oss*. Hur stora faror och svårigheter som än väntar oss, har vi dock tydligen det värsta bakom oss. Vi måste bli på det klara med orsakerna till detta och, vilket är allra viktigast, lägga fast vår fortsatta politik på ett riktigt sätt, eftersom framtiden nästan säkert kommer att innebära för oss att ententen gör ytterligare försök att upprepa sin inblandning och de internationella och ryska kapitalisternas gamla rövarallians kanske återuppstår för att restaurera godsägarnas och kapitalisternas makt, för att störta sovjetmakten i Ryssland, en allians som kort sagt fullföljer samma syfte – att släcka den härd till en socialistisk världsbrand som Ryska socialistiska federativa sovjetrepubliken har blivit.

Om vi ur denna synvinkel ser på historien om ententens inblandning och de politiska lärdomar vi fått, så vill jag säga att denna historia är uppdelad i tre huvudetapper, av vilka var och en, den ena efter den andra, gav oss en betydelsefull och säker seger.

Den första etappen, som naturligtvis för ententen var den framkomligaste och enklaste, var dess försök att med sina egna truppers hjälp få bukt med Sovjetryssland. Efter att ha besegrat Tyskland hade ententen naturligtvis miljonarméer, som ännu inte direkt krävde fred och inte genast hämtade sig från

den skräckbild av den tyska imperialismen som man skrämte dem med i alla västländer. Ur militär och ur utrikespolitisk synvinkel var det naturligtvis då en lätt sak för ententen att ta en tiondedel av sina arméer och sända in dem i Ryssland. Märk väl att den hade fullt herravälde över haven, fullt herravälde över flottan. Trupptransporter och försörjning hade den hela tiden fullt i sin hand. Om ententen, som hatade oss så som bara bourgeoisin kan hata en socialistisk revolution, vid den tiden hade någotsånär framgångsrikt kunnat kasta in om så bara en tiondedel av sina arméer mot oss, så råder det inte minsta tvivel om att Sovjetrysslands öde hade varit beseglade och det hade fått dela Ungerns lott.

Varför lyckades inte ententen göra detta? Den landsatte trupper i Murmansk. Fälttåget mot Sibirien företogs med entente-truppers hjälp, japanska trupper håller fortfarande en avlägsen bit av Östsibirien, och i hela Västsibirien fanns, må vara fåtaliga, men fanns dock truppförband från alla ententestaterna. Därefter landsattes franska trupper i södra Ryssland. Detta var den första etappen av den internationella inblandningen i våra angelägenheter, så som det första försöket att strypa sovjetmakten med trupper som ententen hämtat hemma hos sig, dvs med arbetare och bönder från de mer framskridna länderna. Därvid var dessa trupper storslaget utrustade, och vad gäller tekniska och materiella betingelser för fälttåget fanns det överhuvudtaget inget som ententen inte förmådde tillgodose. Den hade inga som helst hinder framför sig. Hur skall man då förklara att detta försök misslyckades? Det slutade med att ententen fick dra bort trupperna från Ryssland, eftersom de hade visat sig oförmögna att kämpa mot det revolutionära Sovjetryssland. Detta, kamrater, har alltid varit vårt viktigaste och huvudsakligaste argument. Ända från revolutionens början sade vi att vi var ett det internationella proletariats parti, och hur stora revolutionens svårigheter än var, så skulle dock den tid komma, då de av den internationella imperialismen förtryckta arbetarnas sympatier och solidaritet skulle göra sig gällande i den mest avgörande stunden. För detta beskylldes vi för utopism. Erfarenheterna har dock visat oss att även om man inte alltid kan räkna med vilka som helst manifestationer från proletariats sida, så kan det sägas att vi under dessa två år i världshistorien haft rätt tusen gånger om. Engelsmännen och fransmännen försök att med egna trupper strypa Sovjetryssland, ett försök som med säkerhet lovade dem den lättaste framgång på kortast tid, detta försök slutade med sammanbrott: de engelska trupperna har lämnat Archangelsk, de franska trupper som landsattes i söder har alla förts hem. Och vi vet nu – trots blockaden, trots den ring som omsluter oss nås vi ändå av underrättelser från Västeuropa, vi får åtminstone enstaka nummer av engelska och franska tidningar, genom vilka vi får veta att engelska soldaters brev från Archangelskområdet trots allt nådde England och trycktes där. Vi vet att fransyskan kamrat Jeanne Labourbe, som gav sig av för att i kommunistisk anda arbeta bland de franska arbetarna och soldaterna och arkebuserades i Odessa, att hennes namn har blivit känt bland hela det franska proletariats och blivit en kampparoll, blivit ett namn, kring vilket alla franska arbetare, trots de till synes svåröverbärliga fraktionstendenserna inom fackföreningsrörelsen, förenat sig till kamp mot den internationella imperialismen. Det som kamrat Radek – som lyckligtvis, såsom idag meddelas, har släppts fri av Tyskland och som vi kanske snart får se – skrev om att Rysslands revolutionärt brinnande mark kommer att visa sig vara oåtkomlig för ententens trupper, detta som bara verkade vara en publicists begeistring har blivit ett faktum, som har tilldragit sig precis så. På vår mark, trots all vår efterblivenhet, trots vår kamps alla bördor, har Englands och Frankrikes trupper faktiskt visat sig vara oförmögna att kämpa mot oss. Resultatet har blivit till vår fördel. Första gången man försökte att sätta in militära styrkor i massor mot oss – härförutan går det ju inte att segra – ledde detta tack vare den rätta klassinstinkten bara till att de franska och engelska soldaterna från Ryssland förde med sig just den bolsjevikiska farsot, som de tyska imperialisterna försökte bekämpa när de utvisade våra sändebud från Berlin. De trodde sig härigenom vara barrikaderade från bolsjevismens farsot, som nu gripit omkring sig till hela Tyskland genom att arbetarrörelsen stärkts. Den seger vi vann genom att tvinga engelsmännen och fransmännen att dra bort sina trupper var vår viktigaste seger över ententen. Vi tog ifrån den dess soldater. Vi besvarade dess oändliga militära och tekniska överlägsenhet med att vi ointetgjorde denna överlägsenhet genom de arbetande människornas solidaritet mot de imperialistiska regeringarna.

Och då visade det sig hur ytligt, hur grumligt det är att bedöma dessa föregivet demokratiska länder enligt de kännetecken de brukar bedömas efter. I parlamenten har de en stabil borgerlig majoritet. Detta kallar de ”demokrati”. Att kapitalet härskar och undertrycker allt, att det fortfarande tillgriper militärcensur – det kallar de ”demokrati”. Bland miljoner exemplar av tidningar och tidskrifter går det knappt att hitta ens en försvinnande liten del där det ens understucket sägs något till bolsjevikernas

fördel. Därför säger man: ”Vi är skyddade mot bolsjevikerna, hos oss råder ordning”, som de kallar ”demokrati”. Hur kunde det då ske att en liten skara engelska soldater och franska flottister förmådde tvinga ententen att dra bort trupperna från Ryssland? Här är det något som inte stämmer. Alltså är folkmassorna för oss, t o m i England, Frankrike och Amerika; skenet bedrar alltså, såsom de socialister som inte velat förråda socialismen alltid har hävdad; den borgerliga parlamentarismen, den borgerliga demokratin, den borgerliga tryckfriheten är alltså endast frihet för kapitalisterna, frihet att muta den allmänna opinionen, sätta den under press med penningens hela makt. Det var vad socialisterna alltid sade, innan det imperialistiska kriget skingrade dem efter nationella läger och förvandlade varje nationell socialistgrupp till lakejer åt den egna bourgeoisie. Det sade socialisterna före kriget, det sade internationalisterna och bolsjevikerna hela tiden under kriget – och allt detta har visat sig vara helt sant. Hela detta sken, hela denna fasad är ett bedrägeri, som blir allt uppenbarare för massorna. Man skriker ständigt om demokrati, men inte i ett enda parlament i världen har man vågat säga att man förklarar Sovjetryssland krig. I en hel rad franska, engelska, amerikanska publikationer, som nått oss, kan vi därför läsa förslaget: ”Ställ statscheferna inför rätta för att de har kränkt författningen, för att de för krig mot Ryssland utan krigsförklaring!” När, var, i vilken paragraf i författningen, av vilket parlament har tillstånd getts till detta krig? Var har de inkallat representanterna, om så först efter att ha fånglat alla bolsjevik och bolsjeviksympatisörer, som fransk press uttrycker det? Inte ens under sådana omständigheter har de kunnat säga i sina parlament att de för krig mot Ryssland. Detta var orsaken till att Englands och Frankrikes utmärkt beväpnade och aldrig tidigare besegrade trupper inte kunde krossa oss och drog sig tillbaka från Archangelsk i norr och från södra Ryssland.

Detta var vår första och viktigaste seger, eftersom det inte bara är en militär seger och t o m inte är någon militär seger alls, utan i verkligheten en seger för de arbetandes internationella solidaritet, i vars namn vi inledde hela revolutionen och som vi avsåg när vi sade att alla dessa offer skulle gottgöras hundrafalt genom utvecklingen av den oundvikliga internationella revolutionen, hur mycket vi än fick utstå. Detta har kommit till uttryck i att vi på ett område, där de grövsta och materiellaste faktorer spelar den största rollen, det militära området, har besegrat ententen genom att frånhända den de i soldatuniformer klädda arbetarna och bönderna.

Efter denna första seger inträdde den andra epoken i ententens inblandning i våra angelägenheter. I spetsen för varje nation står en grupp politiker, som har mycket stor erfarenhet, och när de hade förlorat denna insats satsade de på ett annat kort och utnyttjade sitt herravälde över hela världen. Det finns inte ett enda land, inte en enda liten fläck kvar på jordklotet, där det engelska, franska och amerikanska finanskapitalet inte de facto är allenahärskande. Härpå grundade sig det nya försök de gjorde – att tvinga de små stater som omger Ryssland och av vilka många befriade sig och fick möjlighet att förklara sig oavhängiga först under kriget, Polen, Estland, Finland, Georgien, Ukraina m fl – att försöka tvinga dessa små stater att kriga mot Ryssland för engelska, franska och amerikanska pengar.

Ni minns kanske, kamrater, hur det runt om i våra tidningar gavs ett meddelande om ett tal av den kände engelske ministern Churchill, som hade sagt att 14 stater skulle rycka an mot Ryssland och att Petrograd skulle falla i september och Moskva i december. Jag har hört att Churchill senare har dementerat detta meddelande, men det var hämtat ur den svenska tidningen Folkets Dagblad Politiken av den 25 augusti. Men även om denna källa skulle visa sig vara felaktig, vet vi mycket väl att Churchills och de engelska imperialisternas handlingar varit just sådana. Vi vet mycket väl att man med alla medel utövade påtryckningar på Finland, Estland och andra små stater för att de skulle gå i krig mot Sovjetryssland. Jag har haft tillfälle att i den engelska tidningen The Times – den mest inflytelserika borgerliga tidningen i England – läsa en ledare som skrevs vid en tidpunkt, då Judenitjs trupper, utrustade och ekiperade av ententen och transporterade på dess fartyg, stod några få verst från Petrograd och Detskoje Selo hade intagits. Artikeln utgjorde ett veritabelt fälttåg, där alla påtryckningsmedel – militära, diplomatiska, historiska – utnyttjades. Det engelska kapitalet kastade sig över Finland och ställde ett ultimatum: ”Hela världen blickar mot Finland”, sade de engelska kapitalisterna, ”Finlands hela öde är beroende av om det inser sin kallelse, hjälper till med att slå ner bolsjevismens smutsiga, grumliga, blodiga våg och befria Ryssland.” Och för denna ”stora och moraliska” gärning, för denna ”ädla, kulturella” gärning lovade man Finland så-och-så många miljoner pund, den-och-den jordbiten och den-och-den välgärningen. Och vad blev resultatet? En tid stod Judenitjs trupper några få verst från Petrograd, medan Denikin stod norr om Orjol, och då skulle även den ringaste hjälp åt

dem snabbt ha avgjort Petrograds öde till våra fienders fördel, inom mycket kort tid och med försvinnande små förluster.

Ententen riktade hela sitt tryck mot Finland, och Finland stod i skuld hos den upp över öronen. Och inte bara i skuld: det kan inte klara sig en månad utan dessa länders hjälp. Hur kunde det då ske ett sådant ”mirakel” att vi vann striden över en sådan motståndare? Vi vann den ju. Finland gick inte i krig, och Judenitj krossades och Denikin krossades vid en tidpunkt, då deras gemensamma kamp på det säkraste och snabbaste sätt skulle ha avgjort hela kampen till den internationella kapitalismens fördel. Vi vann striden mot den internationella imperialismen i denna högst allvarliga förtvivlade prövning. Hur kunde vi vinna den? Hur kunde ett sådant ”mirakel” ske? Det kunde ske därför att ententen gjorde en satsning som görs av alla imperialistiska stater, vilka agerar uteslutande och helt genom bedrägeri och tryck, och därför frammanade den med varje handling ett sådant motstånd att vi fick fördel av det. Vi stod illa rustade och utmattade och sade till de av den finländska bourgeoisin undertryckta finländska arbetarna: ”Ni skall inte föra krig mot oss”. Ententen stod där med hela kraften av sin beväpning, sin yttre makt och alla sina livsmedel, som den kunde ge dessa länder, och krävde att de skulle bekämpa oss. Vi vann denna strid. Vi vann därför att ententen inte längre hade egna trupper, som den kunde ha kastat in mot oss, den måste låta små folk strida åt den, men de små folken, och då inte bara arbetarna och bönderna, utan också en ansevärd del av den bourgeoisin som hade förtryckt arbetarna, drog sist och slutligen inte ut i strid mot oss.

När ententens imperialister talade om demokrati och oavhängighet var dessa folk ur ententens synvinkel fräcka nog och ur vår synvinkel enfaldiga nog att ta dessa löften på allvar och verkligen uppfatta oavhängighet som oavhängighet och inte som ett medel för att berika de engelska och franska kapitalisterna. De trodde att demokrati betydde att leva i frihet och inte att alla amerikanska miljar-därer kunde plundra deras land och varje adlig officer uppföra sig som en tölps och förvandlas till en fräck spekulant, som för några hundra procent i vinst gav sig in i de smutsigaste affärer. Det var därför vi segrade! När ententen tryckte på dessa små länder, vart och ett av dessa 14 länder, mötte den motstånd. Den finländska bourgeoisin, som med vit terror slagit ner tiotusentals finländska arbetare och vet att detta inte kommer att glömmas, att den inte längre har de tyska bajonetter som gav den möjligheten att göra detta, denna finländska bourgeoisin hatar bolsjevikerna så starkt som bara en rövare kan hata de arbetare som vräkt undan honom. Likväl sade denna finländska bourgeoisin sig själv: ”Om vi följer ententens anvisningar är det detsamma som att obetingat förlora allt hopp om oavhängighet.” Och denna oavhängighet hade bolsjevikerna gett dem i november 1917, då Finland hade en borgerlig regering. Breda kretsar av den finländska bourgeoisin vacklade alltså i sin uppfattning. Vi vann striden mot ententen därför att den räknade med de små folken och samtidigt stötte bort dem.

Dessa erfarenheter bekräftar i väldig, världshistorisk måttstock vad vi alltid sagt. Det finns två krafter på jorden som kan bestämma mänsklighetens öde. Den ena kraften är den internationella kapitalismen, och om den segrar kommer den att ge uttryck för denna kraft i bestialiteter utan ände – detta framgår av varje liten nations utvecklingshistoria. Den andra kraften är det internationella proletariatet, som kämpar för socialistisk revolution genom proletariatets diktatur som den kallar arbetardemokrati. Varken de vacklande elementen här i Ryssland eller bourgeoisin i de små länderna trodde på oss, utan förklarade oss vara utopister eller rövare eller något ännu värre, ty det finns ingen aldrig så befängd eller monstruös beskyllning som inte riktats mot oss. Men när frågan ställdes på skarpen – följ ententen och hjälpa den att krossa bolsjevikerna eller hjälpa bolsjevikerna genom neutralitet – så vann vi striden och fick neutralitet. Trots att vi inte hade några som helst fördrag, medan England, Frankrike och Amerika hade allehanda växlar och fördrag, handlade de små länderna så som vi önskade, inte därför att det beredde den polska, finländska, litauiska, lettiska bourgeoisin något nöje att föra en sådan politik för bolsjevikernas vackra ögons skull – sådant är naturligtvis strunt – utan därför att vi hade rätt i vår definition av de världshistoriska krafterna: antingen segrar det bestialiska kapitalet och kommer – det må vara en hur demokratisk republik som helst – att strypa världens alla små folk, eller också segrar proletariatets diktatur, och detta är det enda hoppet för alla arbetande människor och alla små, förtryckta och svaga folk. Det visade sig att vi hade rätt inte bara i teorin, utan också i världspolitikkens praktik. När vi råkade in i denna dragkamp kring Finlands och Estlands trupper vann vi den, trots att de hade kunnat slå ner oss med ytterst små styrkor. Trots att ententen lade allt i vågskålen –

hela den väldiga styrkan av sitt finansiella tryck, sin militärmakt och sina livsmedelsleveranser – för att driva Finland ut mot oss vann i ändå denna dragkamp.

Detta, kamrater, är den andra etappen i den internationella inblandningen, det är vår andra världshistoriska seger. För det första tillvann vi oss av England, Frankrike och Amerika deras arbetare och bönder. Dessa trupper kunde inte strida mot oss. För det andra tillvann vi oss av dem dessa små länder, som alla är emot oss och där det överallt råder borgerlig makt och inte sovjetmakt. De har gentemot oss hållit sig vänskapligt neutrala och gått emot den globalt mäktiga ententen, ty ententen var ett rovdjur som ville flyga dem i strupen.

Här skedde i internationell måttstock samma sak som med den sibiriske bonden, som trodde på den konstituerande församlingen och hjälpte socialistrevolutionärerna och mensjevikerna att förena sig med Koltjak och slåss mot oss. När han hade fått erfara att Koltjak representerade en diktatur, godsägarnas och kapitalisternas värsta utsugar- och rövardiktatur, värre än tsarens, så organiserade han den långa rad uppror i Sibirien, som vi har fått noggranna rapporter om av kamrater och som nu garanterar att Sibirien återgår till oss helt och fullt, denna gång medvetet. Det som hände med den sibiriske bonden trots all hans underutveckling och politiska okunnighet har nu skett i bredare skala, i världshistorisk skala, med alla små nationer. De hatade bolsjevikerna, och några av dem hade med blodiga händer och rasande vit terror slagit ner bolsjevikerna, men när de fick se ”befriarna”, de engelska officerarna, förstod de vad engelsk och amerikansk ”demokrati” innebar. När företrädarna för den engelska och amerikanska bourgeoisin kom till Finland, till Estland, började de trycka ner dem med större fräckhet än de ryska imperialisterna hade gjort, större därför att de ryska imperialisterna företrädde den gamla tiden och inte förstod sig riktigt på att trycka ner, medan dessa herrar kan konsten att trycka ner och gör det helt och fullt.

Därför är denna seger på den andra etappen mycket säkrare än det nu kan verka. Jag överdriver inte alls och anser överdrifter vara ytterst farliga. Jag betvivlar inte alls att det från ententens sida kommer att göras ytterligare försök att mot oss hetsa än den ena, än den andra småstaten, som lever granne med oss. Sådana försök kommer att göras, eftersom småstaterna är helt beroende av ententen, eftersom allt detta tal om frihet, oavhängighet och demokrati är rena hyckleriet och ententen kan tvinga dem att än en gång lyfta handen mot oss. Men om detta försök misslyckades vid en så gynnsam tidpunkt, då det var så lätt att bekämpa oss, så tror jag att man nu bestämt kan säga: i det avseendet har vi utan tvivel de största svårigheterna bakom oss. Vi har rätt att säga detta utan minsta överdrift och i fullt medvetande om att ententen har en väldig styrkeövertikt. Vi har vunnit en säker seger. Försök kommer att göras men vi kommer lättare att avvisa dem, eftersom småstaterna trots sitt borgerliga system genom egna erfarenheter och inte teoretiskt – teori lämpar sig dessa herrar inte för – har övertygat sig om att ententen är en fräckare och rovgirigare best än bolsjevikerna verkar vara, bolsjevikerna som man skrämmer små barn och kultiverade kälkborgare med i hela Europa.

Men våra segrar har inte inskränkt sig till detta. För det första har vi av ententen tillvunnit oss dess arbetare och bönder, för det andra har vi fått de små folk som är dess slavar att iaktta neutralitet, och för det tredje har vi av ententen i dess egna länder börjat vinna till oss småborgare och bildade kälkborgare som helt var emot oss. Låt mig som bevis hänvisa till tidningen L’Humanité av den 26 oktober, som jag har i min hand. Denna tidning, som alltid har tillhört Andra internationalen, var ursinnigt chauvinistisk under kriget, intog samma ståndpunkt som sådana socialister som våra mensjeviker och högersocialistrevolutionärer och spelar fortfarande försonarens roll – denna tidning förklarar att den har konstaterat att stämningarna bland arbetarna har förändrats. Den har sett detta inte i Odessa, utan på gator och under möten i Paris, där arbetarna hindrat dem som vågat säga ett ord mot det bolsjevikiska Ryssland att tala. Såsom politiker, vilka under flera revolutioner har lärt sig en del, och såsom personer, vilka vet vad folkets massor är, vågar de inte knyta ett ord för inblandning utan säger sig alla vara emot. Men inte nog med det. Inte nog med att socialisterna (de kallar sig socialister, fastän vi sedan länge vet vad för slags socialister de är) förklarar detta – i samma nummer av L’Humanité den 26 oktober, som jag citerat, publiceras ett uttalande av en hel rad företrädare för den franska intelligentsian, den franska allmänna opinionen. I detta uttalande, som har Anatole France som första undertecknare och som också undertecknats av Ferdinand Buisson, har jag räknat 71 namn på företrädare för den borgerliga intelligentsian, vilka är kända i hela Frankrike, och de säger att de är emot inblandningen i Rysslands angelägenheter, eftersom blockaden, svältdöden, som barn och gamla

dukar under för, inte kan vara tillåtlig från kulturens och civilisationens ståndpunkt, att de inte kan tolerera detta. Och den kände franske historikern Aulard, som heltigenom intar en borgerlig ståndpunkt, säger i ett brev: ”Som fransman är jag fiende till bolsjevikerna, som fransman är jag anhängare av demokratin, det är löjligt att misstänka mig för motsatsen, men när jag läser att Frankrike uppmanar Tyskland att delta i blockaden av Ryssland, när jag läser att Frankrike riktar detta förslag till Tyskland, då känner jag hur jag rodnar av skam.” Detta är kanske bara en verbal känsloyttring av en intellektuell, men detta kan sägas vara den tredje seger vi vunnit över det imperialistiska Frankrike inom dess egna gränser. Detta omvittnas av denna manifestation, vankelmodig och ynkelig i sig, en manifestation av intellektuella som, vilket vi sett tiotals och hundratals exempel på, kan väsnas miljoner gånger mer än de är starka men som har den utmärkande egenskapen att vara en god barometer, vilken visar vartåt småbourgeoisin lutar, visar vartåt den heltigenom borgerliga allmänna opinionen lutar. Om vi inom Frankrike, där inga borgerliga tidningar skriver om oss annat än i de mest lögnaktiga vändningar, har uppnått ett sådant resultat, så säger vi oss: det ser ut som om en andra dreyfusaffär håller på att börja i Frankrike, fast nu många gånger större. Då kämpade den borgerliga intelligentsian mot den klerikala och militära reaktionen, arbetarklassen kunde då inte se detta som sin sak, de objektiva förutsättningarna fanns då inte, det fanns då inte så djupgående revolutionära stämningar som nu. Och nu? Om den franska borgerliga intelligentsian efter den mest rabiata reaktionens seger nyligen i valen och under den regim, som där nu råder gentemot bolsjevikerna, om den säger att den skäms för det reaktionäraste Frankrikes förbund med det reaktionäraste Tyskland i syfte att med svält trycka ner Rysslands arbetare och bönder, så säger vi oss: detta, kamrater, är den tredje och största segern. Och jag skulle vilja se hur herrar Clemenceau, Lloyd George och Wilson med en sådan situation inom den egna staten skall kunna genomföra sin plan för de nya attentat mot Ryssland som de drömmer om. Försök bara, mina herrar! (*Applåder*)

Kamrater, jag upprepar att det skulle vara ett stort fel att dra alltför oförsiktiga slutsatser av detta. Utan tvivel kommer de att återuppta sina försök. Men vi är helt säkra på att dessa försök, med hur stora styrkor de än företas, kommer att göra fiasko. Vi kan säga att det inbördeskrig, som vi utkämpat med så omätliga offer, var segerrikt. Det var segerrikt inte bara efter rysk måttstock, utan också världshistoriskt. Var och en av de slutsatser, som jag har dragit inför er, har jag dragit på basis av det militära fälttågets resultat. Det är därför, upprepar jag, som nya försök kommer att vara dömda att misslyckas, ty de har blivit betydligt svagare än de var och vi har blivit betydligt starkare efter vår seger över Koltjak och Judenitj och den tydligen annalkande fullständiga segern över Denikin. Hade Koltjak måne inte hjälp av denna globalt mäktiga entente? Gav kanske inte Urals och Sibiriens bönder, som i valen till den konstituerande församlingen gav bolsjevikerna den minsta procenten röster, ett kompakt stöd åt den konstituerande församlingens front, som då var mensjevikernas och socialistrevolutionärernas front – och var de kanske inte det bästa människomaterialet mot kommunisterna? Var kanske Sibirien inte ett land, där inga godsägare hade jordegendomar och där vi inte genast kunde hjälpa bondemassorna så som vi hjälpte alla andra ryska bönder? Vad fattades då Koltjak för att han skulle besegra oss? Jo, det fattades det som fattas alla imperialister. Han var och förblev en utsugare, han måste agera i ett läge som var ett arv från världskriget, i ett läge som gjorde det möjligt att endast pladdra om demokrati och frihet och som gjorde att man kunde ha antingen den ena eller den andra diktaturen: antingen utsugarnas diktatur, som ursinnigt försvarar de egna privilegierna och förklarar att de växlar, med vilka de vill pressa miljarder ur alla folk, måste betalas med ränta, eller arbetarnas diktatur, som bekämpar kapitalistväldet och fast vill förankra de arbetande människornas makt. Endast därför gick det åt pipan för Koltjak. Det var på det sättet och inte genom att avge röstsedlar – en metod som under vissa omständigheter naturligtvis inte är så dålig – som den sibiriske och den uraliske bonden i själva verket bestämde sin framtid. Han var missnöjd med bolsjevikerna sommaren 1918. Han såg att bolsjevikerna tvingade honom att överlämna spannmålsöverskotten till priser som inte var spekulationspriser, och han ställde sig på Koltjaks sida. Nu har han sett närmare efter, jämfört och kommit till en annan slutsats. Han har förstått detta trots alla föreläsningar han fått, eftersom han på det egna skinnet har fått smaka på och lära sig vad många socialistrevolutionärer och mensjeviker inte vill förstå (*applåder*), nämligen att det bara kan finnas två diktaturer, att det är nödvändigt att välja antingen arbetarnas diktatur – och det innebär att hjälpa alla arbetande människor att kasta av sig utsugarnas ok – eller utsugarnas diktatur. Vi har vunnit över bonden på vår sida, vi har genom erfarenheter, de bittraste erfarenheter, vunna genom oerhörda

prövningar, bevisat att vi såsom arbetarklassens representanter förmår dra med oss bönderna bättre och med större framgång än något annat parti. De andra partierna anklagar oss gärna för att bekämpa bönderna och inte förmå komma rätt överens med dem, och alla erbjuder de sina goda, nobla tjänster för att försona oss med bönderna. Tackar ödmjukast, mina herrar, men vi tror inte att ni klarar av det. Vad oss beträffar, så har vi åtminstone för länge sedan bevisat att vi förmått göra det. Vi har inte för bonden målat upp några rosenröda bilder av att han skulle kunna övervinna det kapitalistiska samhället utan järnhård disciplin och utan arbetarklassens fasta makt, att det skulle räcka att samla in röstsedlar för att avgöra den världshistoriska frågan om kampen mot kapitalet. Vi har sagt rent ut: diktatur är ett hårt, tungt och rentav blodigt ord, men vi har sagt att arbetarnas diktatur kommer att garantera bonden att utsugarnas ok kastas av, och vi har fått rätt. Efter att praktiskt ha fått pröva på den ena och den andra diktaturen har bonden valt arbetarklassens diktatur och kommer att följa den fram till den fullständiga segern. (*Applåder*)

Kamrater, av vad jag sagt om våra internationella segrar framgår – och det tycks mig vara onödigt att uppehålla mig länge vid detta – att vi med största saklighet och lugn måste upprepa vårt fredsanbud. Vi måste göra det därför att vi redan många gånger har gjort ett sådant anbud. Och varje gång vi gjort det har vi i varje bildad människas ögon, även om hon är vår fiende, vunnit något och denna bildade människa har rodnat av skam. Så var det när Bullitt kom hit och togs emot av kamrat Tjitjerin, samtalande med honom och med mig och när vi inom några få timmar ingick ett preliminärt fredsavtal. Och han försäkrade oss (dessa herrar gillar att skryta) att Amerika var allt och vem brydde sig om Frankrike när Amerika var så starkt? Men när vi hade undertecknat avtalet gjorde den franske och den engelske ministern så här. (*Lenin gör en vältalig rörelse med foten. Skratt*) Bullitt stod där med en värdelös papperslapp och man sade till honom: ”Vem kunde vänta sig att du skulle vara så naiv, så dum att du trodde på Englands och Frankrikes demokrati?!” (*Applåder*) Resultatet har blivit att jag i samma nummer läser den fullständiga texten till avtalet med Bullitt på franska – och det har tryckts i alla engelska och amerikanska tidningar. Därigenom har de själva avslöjat sig inför hela världen som antingen skurkar eller barnungar – låt dem välja vilket! (*Applåder*) Och alla sympatier t o m bland källborgarna, t o m inom den något så när bildade bourgeoisie som minns hur den en gång i tiden kämpade mot sina egna tsarer och kungar är på vår sida, eftersom vi sakligt undertecknade de svåraste fredsvillkor och sade: ”Våra arbetares och soldaters blod är alltför dyrbart för oss; till er som är köpmän betalar vi en tung tribut för freden; vi går med på en tung tribut bara arbetarnas och böndernas liv bevaras.” Därför tror jag att vi inte behöver orda mycket om detta, och som avslutning skall jag läsa upp ett förslag till resolution som i sovjetkongressens namn uttrycker vår orubbliga vilja att bedriva en fredspolitik. (*Applåder*)

Nu skulle jag vilja övergå från rapportens internationella och militära del till den politiska.

Vi har vunnit tre väldiga segrar över ententen, och det har långtifrån varit enbart militära segrar. De har varit segrar som vunnits av arbetarklassens diktatur, och varje sådan seger har stärkt vår ställning, inte bara därför att vår motståndare försvagats och blivit utan trupper – vår internationella ställning har stärkts därför att vunnit i hela den arbetande mänsklighetens och rentav många borgerliga representanters ögon. De segrar vi i detta avseende vunnit över Koltjak och Judenitj och nu håller på att vinna över Denikin kommer att ge oss möjlighet att även i fortsättningen på fredlig väg vinna sympatier i ständigt större utsträckning än hittills.

Vi har alltid beskyllts för terrorism. Det är en gängse beskyllning, som hela tiden förekommer i pressen. Vi beskylls för att ha upphöjt terrorism till princip. På det svarar vi: ”Ni tror inte själva på detta förtal.” Den nämnde historikern Aulard, som skrev brevet till L’Humanité, skriver: ”Jag har studerat historia och undervisat i historia. När jag läser att bolsjevikerna är idel missfoster, monster och busar säger jag: samma sak skrevs om Robespierre och Danton. Därmed”, säger han, ”jämför jag inte dagens ryssar med dessa stora män, absolut inte; det finns ingen som helst likhet mellan dem. Men som historiker säger jag: man får ju inte tro på varje rykte.” När en borgerlig historiker börjar säga sådant, ser vi att även denna lögn som sprids om oss börjar spricka. Vi säger: terrorn påtvingades oss. Man glömmer att terrorismen utlöstes genom den globalt mäktiga ententens invasion. Är det kanske inte terror när världens flotta blockerar ett svältande land? Är det kanske inte terror när utländska representanter med stöd i föregiven diplomatisk immunitet organiserar vitgardistiska uppror? Man måste väl i alla fall se något så när nyktert på saker och ting. Man måste ju förstå att den

internationella imperialismen har satsat allt på att slå ner revolutionen, inte drar sig för något och säger: ”För varje officer en kommunist, så vinner vi!” Och de har rätt. Om vi hade försökt att mot dessa av det internationella rövarsamfundet upprättade och av kriget brutaliserade trupper operera med ord och övertalning, att påverka dem på annat sätt än genom terror, så skulle vi inte ha hållit ut ens i två månader, och vi skulle ha varit dumskallar. Terrorn påtvingades oss genom ententens terrorism, genom den globalt mäktiga kapitalismens terror, en kapitalism som strypt och stryper arbetare och bönder och dömer dem till svältdöden för att de kämpar för sitt lands frihet. Och varje steg i våra segrar över denna terrorns första och egentliga orsak kommer ofrånkomligen och oföränderligt att åtföljas av att vi i vårt styre kommer att kunna undvara detta medel för övertygelse och påverkan.

Vad vi säger om terrorismen gäller också vårt förhållande till alla vacklande element. Vi anklagas för att ha skapat otroligt svåra förhållanden för mellanskikten, för den borgerliga intelligentsian. Vi säger: det imperialistiska kriget var fortsättningen på den imperialistiska politiken och framkallade därför revolutionen. Alla kände under det imperialistiska kriget att det fördes av bourgeoisin för dess roffarintressens skull, att folket i detta krig gick under medan bourgeoisin berikade sig. Detta är det huvudmotiv som genomsyrar hela dess politik i alla länder, och detta är ödesdigert för den och kommer att besegla dess öde. Men vårt krig är en fortsättning på revolutionens politik och varje arbetare och bonde vet – och om han inte vet det så känner han det instinktivt och ser det – att det är ett krig som förs till försvar mot utsugarna, ett krig som kräver de största offren av arbetarna och bönderna men inte drar sig för något för att även andra klasser skall få bära dessa offer. Vi vet att detta för dem är svårare än för arbetarna och bönderna, eftersom de har tillhört en privilegierad klass. Men vi säger att när det gäller att befria miljoner arbetande människor från utsugning, så skulle en regering som drog sig för att ålägga andra klasser uppoffringar inte vara en socialistisk regering, utan en förräddarregering. Om vi har lagt bördor på mellanklasserna, så beror det på att ententens regeringar har försatt oss i oerhört svåra förhållanden. Och varje steg i våra segrar – det ser vi på vår revolutions erfarenheter, jag kan bara inte i detalj uppehålla mig vid detta – åtföljs av att oaktat all vacklan och alla talrika försök att vända tillbaka blir allt fler representanter för de vacklande elementen på det klara med att det verkligen inte finns något annat val än mellan de arbetandes diktatur och utsugarnas välde. Om det har varit hårda tider för dessa element, så är skulden inte bolsjevikmaktens, utan vitgardisternas, ententens, och seger över dem blir den verkliga och fasta förutsättningen för att läget för alla dessa klasser skall kunna förbättras. I detta avseende, kamrater, skulle jag när jag övergår till lärdomarna av de politiska erfarenheterna inom landet vilja säga några ord om vilken betydelse kriget har.

Vårt krig är fortsättningen på revolutionens politik, politiken för att störta utsugarna, kapitalisterna och godsägarna. Vårt krig, hur omätligt svårt det än må vara, medför därför att vi får arbetarnas och böndernas sympatier. Kriget är inte bara en fortsättning på politiken, det är också en summering av politiken, en undervisning i politik i detta oerhört svåra krig, som godsägarna och kapitalisterna har vältrat på oss med den globalt mäktiga ententens hjälp. I denna brand har arbetarna och bönderna lärt sig mycket. Arbetarna har lärt sig hur man utnyttjar statsmakten och hur man gör varje steg till en källa till propaganda och utbildning, hur man gör denna Röda armé, där flertalet är bönder, till ett redskap för böndernas upplysning, hur man gör Röda armén till ett redskap för att utnyttja de borgerliga specialisterna. Vi vet att dessa borgerliga specialister till sitt överväldigande flertal är emot oss – och till sitt överväldigande flertal måste vara emot oss – eftersom deras klassnatur här gör sig gällande, och härvidlag får vi inte hysa några som helst tvivel. Vi har förrått av hundratals och tusentals av dessa specialister, men tiotusentals och åter tiotusentals har tjänat oss alltmer troget, eftersom de under själva kampens gång har dragits över på vår sida, eftersom den revolutionära entusiasm som gjort underverk i Röda armén sprungit fram ur det faktum att vi tjänat och tillgodosett arbetarnas och böndernas intressen. Denna situation, där arbetarnas och böndernas massor handlar samfällt och vet vad de kämpar för, har haft sin verkan, och en allt större del av de människor som gått över till oss från det andra lägret, ibland omedvetet, har blivit och håller på att bli medvetna anhängare till oss.

Kamrater, vi står nu inför uppgiften att till det fredliga uppbyggnadsarbetets område överföra de erfarenheter vi vunnit i vår militära verksamhet. Inget fyller oss med sådan glädje och ger oss en sådan möjlighet att såsom en vändpunkt i Sovjetrysslands historia hälsa 7:e Allryska sovjetkongressen som det faktum att vi bakom oss har det viktigaste skedet i de inbördeskrig vi fört och framför oss

huvudskedet i det fredliga uppbyggnadsarbetet, som lockar oss alla, som vi önskar, som vi måste genomföra och som vi kommer att ägna alla våra ansträngningar och hela vårt liv. Nu kan vi på grundval av krigets svåra prövningar säga att vi har segrat i det huvudsakliga, i militärt och internationellt hänseende. Det fredliga uppbyggnadsarbetets väg öppnar sig för oss. Vi måste naturligtvis komma ihåg att fienden lurar på oss vid varje steg och ännu kommer att göra en massa försök att störta oss med alla till buds stående medel: våld, bedrägeri, bestickning, sammansvärjningar osv. Vår uppgift är nu att inrikta alla de på det militära området gjorda erfarenheterna på att lösa det fredliga uppbyggnadsarbetets viktigaste uppgifter. Jag skall nämna dessa viktiga uppgifter. Dit hör först och främst *livsmedelsfrågan*, *spannmålsfrågan*.

Vi har fört en ytterst besvärlig kamp mot fördomar och sedvänjor. Bonden är å ena sidan en arbetande människa, som i decennier fått smaka på godsägarens och kapitalistens förtryck och genom den förtryckta människans instinkt vet att dessa är bestar som inte skyggar inför hav av blod när det gäller att ta tillbaka makten. Men å andra sidan är bonden en ägare. Han vill sälja spannmål fritt, han vill ha "fri handel", han inser inte att fri försäljning av spannmål i ett svältande land är frihet till spekulation, frihet för de rika att inhösta profiter. Och vi säger: detta kommer vi aldrig att gå med på, hellre går vi hädan än vi gör några eftergifter härvidlag.

Vi vet att vi här bedriver en politik där arbetarna försöker övertyga bönderna att låna dem spannmål, eftersom papperspengarna inte är någon ekvivalent, inte är likvärdiga med spannmålen. Bonden ger oss spannmål till fasta priser men får inga varor, eftersom vi inte har några, och han får färgade papperslappar i utbyte. Han lånar oss spannmålen och vi säger: "Kan du, om du är en arbetande människa, förneka att detta är rättvist? Hur kan du annat än instämma i att de spannmålsöverskott som finns måste lånas ut till fasta priser och inte avyttras genom spekulation, eftersom spekulation är en återgång till kapitalismen, en återgång till utsugningen, till det som vi kämpat mot?" Detta är en stor svårighet, och vi har varit mycket villrådiga. Många steg har vi tagit och tar fortfarande i blindo, men vi har gjort grundläggande erfarenheter. När ni hör kamrat Tsiurupa eller andra livsmedelsansvariga rapportera, märker ni att livsmedelsrekvisitionerna – när staten säger till bönderna att de måste låna ut sin spannmål – är något bönderna håller på att vänja sig vid, att vi från en rad distrikt fått under rättelser om att livsmedelsrekvisitionerna fullgörs till 100 procent, att framgångar uppnåtts, hur obetydliga de än är, att vår livsmedelspolitik allt klarare låter bonden förstå: vill du ha fri handel med spannmål i ett ruinerat land, så gå då tillbaka, försök med Koltjak och Denikin! Detta kommer vi att kämpa mot till sista blodsdroppen. Här kan det inte bli några eftergifter. I denna grundläggande fråga, i frågan om spannmålen, kommer vi med alla krafter att eftersträva att det inte skall förekomma någon spekulation, att spannmålsförsäljningen inte skall berika de redan rika, att alla spannmålsöverskott som genom hela generationer arbetande människors ansträngningar frambringas på statlig jord skall bli statens egendom, att dessa spannmålsöverskott nu, då staten är ruinerad, skall lånas ut av bönderna till arbetarstaten. Om bonden gör detta kommer vi att klara oss ut ur alla svårigheter, kommer vi att åter bygga upp industrin, och arbetaren kommer hundrafalt att återgälda sin skuld till bonden. Han kommer att ge honom och hans barn möjlighet till ett liv, där han inte arbetar för godsägaren och kapitalisten. Detta säger vi till bonden, och han övertygar sig om att det inte finns något annat val. De som övertygar bonden om detta är inte så mycket vi som herrar motståndare – Koltjak och Denikin. Mer än några andra ger de bonden praktiska lärdomar av livet och leder honom över på vår sida.

Men, kamrater, efter spannmålsfrågan kommer en andra fråga, *bränslefrågan*. På leveransställena har det nu samlats så mycket spannmål att det mycket väl räcker för att föda Petrograds och Moskvas svältande arbetare. Men om ni går genom arbetarkvarteren i Moskva finner ni att kölden där är fruktansvärd, att de lider fruktansvärt, lidanden som förvärrats på grund av bränsleproblemet. Vi upplever här en förtvivilad kris, här ligger vi efter behoven. Den senaste tiden har en hel rad av försvarsrådets och folkkommissarierådets sammanträden ägnats helt åt att utarbeta åtgärder för att komma ut ur bränslekrisen. Till mitt tal har kamrat Ksandrov kommit med material, som visar att vi börjat komma ut ur denna förtvivilade kris. I början av oktober lastades på en vecka 16 000 järnvägsvagnar, i slutet på oktober var antalet nere i 10 000 i veckan. Det var en kris, det var en katastrof, det betydde svält för arbetarna på en hel rad fabriker och verkstäder i Moskva, Petrograd och en hel rad andra platser. Resultaten av denna katastrof märks fortfarande. Sedan tog vi ännu hårdare itu med denna uppgift, spände alla våra krafter och gjorde som vi hade gjort på det militära området –

vi sade: alla medvetna människor måste ta itu med att lösa bränslefrågan, inte på kapitalismens gamla sätt, då spekulanterna fick premier och blev rika på sina kontrakt – nej, vi sade: lös frågan på socialistiskt vis, lös det genom offervillighet, lös det på samma sätt som när vi räddade det röda Petrograd och befriade Sibirien, på det sätt varpå vi segrat i alla svåra stunder, vid revolutionens alla svåra uppgifter och alltid kommer att segra. Och från 12 000 vagnar den sista oktoberveckan har lastningen ökat till 20 000. Vi håller på att komma ut ur denna katastrof, men ännu är det långt kvar. Alla arbetare måste veta och komma ihåg att landet är dömt att lida nöd utan spannmål för människorna, utan spannmål för industrin, dvs utan bränsle. Och det gäller inte bara vårt land. Idag meddelar tidningarna att järnvägarna håller på att stanna i Frankrike, ett segrarland. Vad skall då sägas om Ryssland? Frankrike kommer att ta sig ut ur krisen på kapitalistiskt vis, genom profiler för kapitalisterna och fortsatta umbäranden för massorna. Sovjetryssland kommer att övervinna krisen genom arbetarnas disciplin och offervilja, genom att bemöta bönderna med fasthet, ett fast bemötande som bonden sist och slutligen alltid förstår. Bonden lär sig av egen erfarenhet att hur besvärlig övergången än är, hur hård arbetarstatsmaktens hand än är, så tillhör handen en arbetande människa som kämpar för de arbetande människornas förbund, för att all utsugning helt skall avskaffas.

Ett tredje gissel hotar oss dessutom – lössen, fläcktyfusen, som mejar ner våra soldater. Här, kamrater, är det omöjligt att föreställa sig den fasansfulla situationen på de platser, som drabbats av fläcktyfusen, där befolkningen är kraftlös, försvagad och saknar materiella medel, där allt liv, all offentlig verksamhet försvinner. Då säger vi: ”Kamrater, ägna denna fråga all uppmärksamhet! *Antingen besestrar lössen socialismen, eller också besestrar socialismen lössen!*” Även här, kamrater, börjar vi med samma metoder uppnå framgångsrika resultat. Naturligtvis finns det fortfarande läkare, som har förutfattade meningar om arbetarmakten, är misstroagna mot den och föredrar att få honorar av de rika framför att ta upp den svåra kampen mot fläcktyfusen. Men de är en minoritet, de blir allt färre, och majoriteten är sådana som ser att folket kämpar för sin existens, att det genom sin kamp vill lösa den grundläggande frågan om att rädda all kultur, och dessa läkare bringar i detta tunga och svåra arbete minst lika stora offer som någon militär specialist. De är beredda att ägna sina krafter åt att arbeta för det arbetande folket. Jag måste säga att vi börjar ta oss ut ur även denna kris. Kamrat Semasjko har gett mig information om detta arbete. Den 1 oktober hade enligt upplysningar från fronten 122 läkare och 467 militärkirurger kommit dit. Hundrafemtio läkare har sänts från Moskva. Vi har skäl att vänta oss att vi till den 15 december till fronten skall ha fått ytterligare 800 läkare, som skall hjälpa till i kampen mot fläcktyfusen. Vi måste ägna stor uppmärksamhet åt detta gissel.

Huvudsakligen måste vi ägna uppmärksamheten åt att stärka detta vårt fundament: spannmålen, bränslet, kampen mot fläcktyfusen. Kamrater, detta vill jag säga desto mer som det i vårt socialistiska uppbyggnadsarbete har märkts en viss uppsplittring. Detta är begripligt. När människor har beslutat att omvandla hela världen, är det helt naturligt att oerfarna arbetare och oerfarna bönder dras in i detta arbete. Utan tvivel kommer det ännu att dröja länge innan vi rätt har fastställt vad som måste ägnas mest uppmärksamhet. Det är inte att förvåna sig över att sådana stora historiska uppgifter ofta har gett upphov till stora visioner, men vid sidan av de stora visionerna växer det fram små felslagna drömmar. Det har förekommit många fall, då vi börjat bygget från taket – med någon liten flygel eller gesims och inte ägnat grunden verklig uppmärksamhet. På basis av mina erfarenheter, mina observationer av arbetet, min uppfattning skulle jag vilja säga er att den väsentliga uppgiften för vår politik är att skapa denna grund. Varje arbetare, varje organisation, varje institution måste säga sig detta på varje sammanträde. Om vi skaffar fram spannmål, om vi lyckas öka mängden bränsle, om vi spänner alla våra krafter för att från den ryska jorden sopa bort fläcktyfusen, ett resultat av brist på kultur, av fattigdom, efterblivenhet och okunnighet, om vi i detta oblodiga krig brukar alla de krafter, all den erfarenhet vi vunnit i det blodiga kriget, kan vi vara säkra på att vinna allt större framgång i detta arbete, som ju är mycket lättare, mycket mänskligare än kriget.

Den militära mobiliseringen har vi genomfört. De partier, som var våra mest oförsonliga motståndare och som i det längsta försvarade och ännu försvarar kapitalismens idéer, exempelvis socialistrevolutionärerna, har trots alla beskyllningar som de borgerliga imperialisterna öst över oss nödgats erkänna att Röda armén har blivit en folkets armé. Det betyder att vi i denna svåra uppgift har lyckats förena arbetarklassen med böndernas stora massa, som går över på dess sida, och därmed visat bönderna vad arbetarklassens ledarskap är.

Orden ”proletariatets diktatur” skrämmar bönderna. I Ryssland är de en skräckbild för bönderna. Orden vänder sig nu mot dem som använder denna skräckbild. Bönderna vet nu att proletariatets diktatur – kanske ett alltför krångligt latinskt uttryck – i praktiken är just den sovjetmakt som överför statsapparaten i arbetarnas händer. Den är sålunda de arbetande människornas trognaste vän och bundsförvant och den skoningslösaste fienden till all utsugning. Det är därför vi sist och slutligen kommer att besegra alla imperialister. Vi gör det därför att vi har en så djup kraftkälla, så breda och djupa människoresurser att ingen borgerlig regering har eller kommer att ha något liknande någonstans. Vi förfogar över en reservoar, ur vilken vi ständigt kan ösa allt djupare och vända oss inte bara till de avancerade arbetarna och sedan till genomsnittsarbetarna, utan också ännu längre ner – till de arbetande bönderna, de fattiga och de allra fattigaste. Den senaste tiden har kamraterna från Petrograd sagt att staden har lämnat ifrån sig alla arbetande och inte kan komma med fler. Men när en kritisk stund kom visade sig Petrograd, såsom kamrat Zinovjev helt riktigt sagt, vara en häpnadsväckande stad, som liksom födde fram nya krafter. De arbetare, som ansågs ligga under genomsnittet och som inte hade någon som helst erfarenhet av statligt och politiskt arbete, reste sig i sin fulla längd, ställde upp i massor inom propaganda-, agitations- och organisationsarbetet och åstadkom ständigt nya underverk. Av denna källa finns fortfarande mycket kvar för nya underverk. Varje nytt skikt av arbetare och bönder, som ännu inte dragits in i arbetet, är våra trognaste vänner och bundsförvanter. Inom statsförvaltningen måste vi nu titt och tätt förlita oss till ett mycket tunt skikt av avancerade arbetare. Vi måste om och om igen vädja till de partilösa såväl i vårt partiarbete som i sovjeternas praktiska arbete, allt djärvare vända oss till de partilösa arbetarna och bönderna, inte för att genast dra över dem på vår sida, dra in dem i vårt parti – detta är inte så viktigt för oss – utan för att göra dem medvetna om att deras hjälp behövs om landet skall kunna räddas. När vi en gång har gjort dem, som godsägarna och kapitalisterna minst av alla släppte fram till förvaltningen av staten, medvetna om att vi vädjar till dem om att tillsammans med oss bygga den fasta grunden för en socialistisk republik, då blir vår sak definitivt oöverberrörlig.

Det är därför vi på grundval av två års erfarenheter kan säga med absolut tillförsikt, att varje militär seger mycket snabbt för oss närmare den tid – den är nu redan helt nära – då vi helt kommer att ägna våra krafter åt fredligt uppbyggnadsarbete. På grundval av de erfarenheter vi vunnit kan vi garantera att vi i detta fredliga uppbyggnadsarbete under de närmaste åren kommer att utföra ojämförligt större underverk än vi gjort under dessa två år av segerrikt krig mot den globalt mäktiga ententen. (*Applåder*)

Kamrater, låt mig avslutningsvis läsa upp ett resolutionsförslag, som jag nu lägger fram för er:

”Ryska socialistiska federativa sovjetrepubliken önskar leva i fred med alla folk och inrikta alla sina krafter på det inhemska uppbyggnadsarbetet för att få i gång produktionen, transportväsendet och den offentliga förvaltningen på sovjetsystemets grund, något som hittills förhindrats – först genom den tyska imperialismens tryck och därefter genom ententens inblandning och hungerblockaden.

Arbets- och bonderegeringen har erbjudit ententemakterna fred upprepade gånger, nämligen hänvändelserna från folkkommissarierna för utrikes angelägenheter till den amerikanske representanten herr Poole den 5 augusti 1918, till president Wilson den 24 oktober 1918, till alla ententeregeringarna den 3 november 1918 genom neutrala länders representanter och i 6:e Allryska sovjetkongressens namn den 7 november 1918, Litvinovs not i Stockholm till ententens alla representanter den 23 december 1918, därefter hänvändelserna den 12 januari och den 17 januari, noten till ententeregeringarna den 4 februari 1919, det med Bullitt, som infann sig på president Wilsons vägnar, utarbetade fördragsutkastet den 12 mars 1919 och deklarationen den 7 maj 1919 via Nansen.

Den 7:e Allryska sovjetkongressen godkänner helt och fullt dessa upprepade steg av Allryska centrala exekutivkommittén, Folkkommissariernas råd och Folkkommissariatet för utrikes angelägenheter och bekräftar ånyo sin orubbliga strävan efter fred, i det att den än en gång föreslår alla ententemakter – England, Frankrike, Förenta staterna, Italien, Japan – att alla tillsammans och var för sig inleda omedelbara förhandlingar om fred och ger Allryska centrala exekutivkommittén, Folkkommissariernas råd och Folkkommissariatet för utrikes angelägenheter i uppdrag att systematiskt fortsätta med fredspolitik och vidta alla åtgärder som erfordras för dess framgång.”

Publicerat den 7 december 1919 i *Pravda* nr 275 och *Izvestija VTsIK* nr 275

V I Lenin, *Samlade skrifter*, 5:e ry uppl, b 39, s 387-414